

ДО НОВИХ ПЕРЕМОГ КОМУНІСТИЧНОГО БУДІВНИЦТВА

Підсумкам Пленуму ЦК КПРС були присвячені збори активу Московської міської і Московської обласної партійних організацій, які відбулися 17 грудня у Кремлівському палаці з'їзді.

Збори відкрив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ММК КПРС В. В. Гришин.

Слово для доповіді було надане Генеральному секретареві ЦК КПРС товаришеві Л. І. Брежнєву.

Доповідь тов. Л. І. Брежнєва була вислухана з величезною увагою і не раз переривалася оплесками. Після закінчення доповіді в залі протягом кількох хвилин гриміла овація. Лунали вигуки «Ура!», здравиці на честь Комуністичної партії, її лєнінського Центрального Комітету.

Потім відбулися дебати.

Промовці висловлювали подяку лєнін-

ському Центральному Комітету партії за безустанне піклування про підвищення життєвого рівня трудящих, про посилення економічної та оборонної могутності нашої країни і велетенську роботу по зміцненню миру в усьому світі. У виступах підкреслювалось, що робітники, колгоспники, інтелігенція Москви і Московської області безустанно боротимуться за створення матеріально-технічної бази комунізму, за зміцнення могутності Батьківщини.

Одностайно, з величезним піднесенням учасники зборів прийняли резолюцію, в якій говориться, що комуністи, всі трудящі Москви і Московської області палко підтримують і схвалюють рішення Пленуму ЦК КПРС, мудру внутрішню і зовнішню політику Комуністичної партії, її лєнінського Центрального Комітету.

(ТАРС).

Любить пісню бухгалтер Кальніболотського комбінату побутових послуг Новоархангельського району ЛЮДМИЛА КИРСТЯ. Наш позаштатний фотокореспондент А. БУДУЛАТЬСВ сфотографував її під час одного з концертів художньої самодіяльності в Кальніболотському сільському будинку культури.

БОЙОВА ПРОГРАМА ДІЙ

Рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС, третьої сесії Верховної Ради СРСР викликали нову хвилю творчого піднесення серед трудящих України.

16 грудня відбулися збори партійного активу міста Києва і області, на яких було обговорено підсумки листопадового Пленуму ЦК КПРС.

У президії зборів — член Політбюро ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний, член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України П. Ю. Шелест, член Політбюро ЦК КПРС, голова Ради Міністрів УРСР В. В. Щербицький, інші керівники Ком-

партії і уряду України, знатні люди міста і Київської області.

З доповіддю про підсумки листопадового (1971 р.) Пленуму ЦК КПРС виступив тепло зустрінутий присутніми член Політбюро ЦК КПРС, Голова Президії Верховної Ради СРСР М. В. Підгорний.

Висловлюючи думку комуністів, усіх трудящих області, учасники зборів у своїх виступах одностайно схвалювали і палко підтримували рішення листопадового Пленуму ЦК КПРС, спрямовані на дальший розквіт нашої великої Батьківщини, на зміцнення миру і дружби між народами.

(РАТАУ).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІСТ

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання XII

№ 151 (1475).

НЕДІЛЯ

19

ГРУДНЯ

1971 р

Ціна 7 коп

Форум журналістів

МОСКВА. Дехідливо, перенонливо, яскраво відображати великі звернення радянського народу — будівництво комунізму, пропагувати рішення XXIV з'їзду КПРС, своєю творчістю активно сприяти втіленню їх в життя — таким є високе покликання радянських журналістів. Про те, як ще вище підняти пропагандистську і організаційну роль нашої преси, поліпшити діяльність газет, журналів, радіо, телебачення та інформаційних агентств, йшла ґрунтовна, ділова розмова на III з'їзді Спілки журналістів СРСР який закінчився 16 грудня.

Відбувся перший пленум правління Спілки журналістів СРСР. Обрано керівні органи Спілки. Головою правління знову обрано головного редактора газети «Правда» М. В. Зіньшана.

(ТАРС).

В ОБКОМІ КП УКРАЇНИ

ПРО ІНІЦІАТИВУ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА УЛІАНОВСЬКОГО РАЙОНУ ПО ДОСТРОКОВОМУ ВИКОНАННЮ П'ЯТИРІЧНИХ ПЛАНІВ ВИРОБНИЦТВА І ЗАГОТІВЕЛЬ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЇ ПРОДУКЦІЇ

Трудівники Уляновського району, виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду Компартії України, здійснили ряд заходів щодо підвищення культури землеробства і виростили цього року по 39,4 центнера зернових на кожному гектарі посіву, в тому числі по 43,3 центнера озимої пшениці і по 52,2 центнера кукурудзи, продали державі понад план 17,3 тисячі тонн хліба, повністю засипали посівний і страховий фонди. Відповідно збільшили виробництво та заготівлі інших продуктів рослинництва.

Тваринники району виробили по 71,6 центнера м'яса на сто гектарів угідь, розрахувалися з державою і продовжують надавати живність понад план. На доїли по 343 центнери молока на сто гектарів угідь і збільшили його заготівлі порівняно з минулим роком на 117 тонн, виконали

зобов'язання по продажу державі яєць та вовни.

Враховавши свої можливості, трудівники колгоспів і робітники радгоспу району зобов'язалися виконати п'ятирічний план виробництва й заготівель продуктів тваринництва за чотири з половиною роки, а продуктів рослинництва — за чотири роки. Вони звернулися до всіх хліборобів, тваринників, сільських будівельників області із закликом наслідувати їх приклад, включитися в соціалістичне змагання за дострокове виконання планів і завдань дев'ятої п'ятирічки.

Бюро обкому КП України схвалило ініціативу працівників сільського господарства Уляновського району по достроковому виконанню п'ятирічних планів у сільському господарстві.

Міськими і райкоми партії, райвиконкоми, обласне й районні

управління сільського господарства, трести радгоспів, об'єднання «Сільгосптехніка» зобов'язано обговорити звернення уляновців у всіх колгоспах, радгоспах, бригадах, ланках і в інших виробничих колективах широко розгорнути соціалістичне змагання серед колгоспників і робітників радгоспів, спеціалістів, усіх трудівників села за дострокове виконання п'ятирічних планів.

Редакції обласних та районних газет, обласний комітет по телебаченню і радіомовленню зобов'язано широко висвітлювати хід соціалістичного змагання, боротьбу за виконання рішень XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду Компартії України, за дострокове здійснення завдань дев'ятої п'ятирічки.

(Текст звернення надруковано в газеті «Кіровоградська правда» за 17 грудня ц. р.)

ЧЕТВЕРТА СЕСІЯ ОБЛАСНОЇ РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ

17 грудня, в сесійному залі Будинку Рад відбулася четверта сесія обласної Ради депутатів трудящих тринадцятого скликання. У роботі сесії взяли участь члени бюро обкому КП України, депутати Верховної Ради СРСР і Верховної Ради Української РСР, начальники управлінь і завідувачі відділами облвиконкому, керівники обласних установ та організацій.

Сесію відкрив голова виконкому обласної Ради депутатів трудящих П. С. Кошевський.

Головою сесії обирають секретаря обкому КП України Д. С. Сиволапа (Новостародубський виборний округ № 86), секретарем — зоотехнік колгоспу імені Карла Маркса Уляновського району В. М. Ганжелюк (Новослауцький виборний округ № 94).

Затверджується такий порядок денний.

1. Про п'ятирічний план розвитку народного господарства області на 1971 — 1975 роки і про план розвитку народного господарства місцевого підприємства області на 1972 рік.

2. Про бюджет області на 1972 рік і про виконання бюджету за 1970 рік.

З доповіддю в першому питанні порядку денного виступив голова виконкому обласної Ради депутатів трудящих П. С. Кошевський. З доповіддю в другому питанні — завідувач облфінвідділом В. В. Кир'янов. Свідоповідь в обох питаннях зробив голова планово-бюджетної комісії С. Х. Тараненко.

На сесії з промовою виступив заступник Голови Ради Міністрів Української РСР В. Ю. Семичасний.

В обговорених питаннях сесія ухвалила відповідні рішення.

СЛУЖАТЬ ВІТЧИЗНІ СИНИ

ЦЕП ЛІСТ редакція отримала від Миколи Величко, нашого земляка, який ще до недавня жив у Новгородківському районі, вважається одним з кращих комсомольських активістів, його не раз обирали членом райкому ЛКСМУ. Тепер він служить на заставі в одній з військових частин. Сержант Величко став відмінником бойової і політичної підготовки, хорошим командиром.

В своєму листі він з теплотою і гордістю розповідає про воїнів-кіровоградців, які нещодавно поповнили загони молодих прикордонників.

КОРДОН, прикордонник...

З далекого минулого ці слова були наповнені великим змістом, пов'язані з поняттям честі, обов'язку, вірності Батьківщині. По всій нашій країні воїни в зеленому кашкеті користуються особливою повагою. Він, прикордонник, день і ніч, в жагучу спеку, тріскучий мороз і в сильний вітер оберігає спокій Країни Рад.

Майже всі хлопці мають середню освіту. Швидко знайшлися спільні розмови. Через деякий час майбутні прикордонники знали історію нашої частини, її героїчне минуле.

А далі розпочалися нелегкі солдатські будні, що вимагають міцного фізичного гарту та сили волі. За короткий час треба було пройти спеціальну підготовку. І

із сил, а Володимир, Віктор та Микола не тільки відмінно справилися з завданням, а й допомагали долати труднощі важкого переходу своєї товаришам.

І це не поодинокі випадок, коли троє земляків з Петрівщини словом і ділом підтримують друзів.

Прикладом у службі і навчанні є Леонід Козелець, Олександр Жаров і Борис Домбровський з Новгородківщини, Віктор Посипайко із Знаменщини, Геннадій Сліпучов з Кіровограда і багато-багато інших моїх земляків.

Новіков, Овдій, Посипайко і Сліпучов — члени нашого комсомольського бюро, вони добились хороших результатів у виконанні постанови бюро ЦК ВЛКСМ про Всесоюзний Ленінський заліз «Рішення XXIV з'їзду КПРС — а життя!» Всі комсомольці склали свої особисті комплексні плани «Вчитись комунізму», розпортували про виконання першого етапу Ленінського заліку.

За свою наполегливу військову працю вони заслужили повагу своїх товаришів по зброї і в командирів.

Ми вдячні батькам, вчителям, людям, які брали безпосередню участь у вихованні цих прикордонників-кіровоградців.

Велике спасибі Вам, дорогі батьки, за те, що ваші сини уже зараз живуть і служать за вашими запобіжками, з почуттям високої відповідальності виконують почесний обов'язок громадянина Радянського Союзу по захисту своєї Батьківщини.

Сержант М. ВЕЛИЧКО.
П'єска прикордонна застави.

Червонопрапорний Київський військовий округ. Високих показників у бойовій і політичній підготовці добились особовий склад Н-ського артилерійського підрозділу.

На фото: артилеристи на заняттях з спеціальної підготовки.

Фото В. ЛИСЕНКА.
(Фотохроніка РТАУ).

РОЗКАЖУ
ПРО ЗЕМЛЯКІВ...

аби мирно горіли вогні електростанцій, працювали фабрики і заводи, щоб не змовкав гуркіт будов...

Мені випала честь служити на кордоні. Як і всі мої товариші, люблю свою військову частину, горджуся її бойовими традиціями, тим, що в нашій частині служив прославлений генерал Герой Радянського Союзу Панфілов.

Воїни-прикордонники нашої частини в будь-якій обстановці проявляли і проявляють мужність і героїзм, уміння і кмітливість.

Кожного року до нас прибуває молоде поповнення. І солдати-старожили завжди з цікавістю, уважно зустрічають свою зміну.

Так було і цього року. Молодь приїхала хороша.

відрадно бачити, з яким бажанням вони взялись за навчання.

Перші місяці служби всім важко даються. Серед новачків командування одразу виділило молодих воїнів-комсомольців, які прибули з Петрівського району — Володимира Лося, Віктора Новикова і Миколу Овдія. Вони показали вміння швидко знаходити вихід із складного становища, стали прикладом для інших.

Якось під час занять з тактичної підготовки дозволось нам робити марш-рух на кілька кілометрів при повній бойовій викладці.

Стояв липень — один з найважчих для високогірної місцевості місяців. Кожен крок вгору по розпеченому камінню давався неймовірно важко. Піт заливав очі, навіть бували загартовані прикордонники вибивалися

3 ДАЛЕКОЇ ЗАСТАВИ...

В Харківську школу-інтернат № 6 надійшла посылка з далекої прикордонної застави. В ній — листи, документи, фотографії, які розповідають про те, як воїни несуть службу по охороні державних рубежів.

Ось уже 5 років харківські школярі підтримують тісну дружбу з своїми шефами — солдатами в зелених кашкетах. В інтернаті створено музей «Вартові Батьківщини». На його стендах — сотні експонатів. Тут книги про Ф. Е. Дзержинського, надіслані школярам ролічками «Залізної Фелікс», матеріали про життя і подвиги героїв-чекістів Степана Соєнка, Сильвестра Пекко, Дмитра Медведєва, Ріхарда Зорге, Андрія Бессеннова. Юнаки й дівчата завжди з великим інтересом дивляться документальний фільм про знаменитого Микиту Карамузу, який має на своєму особистому рахунок кілька сотень затриманих порушників кордону. Ця кінострічка — подарунок воїнів підрозділу, де служив герой.

Музей став місцем урочистого прийому в піонери, в члені ВЛКСМ. Тут влаштовуються традиційні зустрічі з ветеранами-прикордонниками, учасниками Великої Вітчизняної війни, знайомими людьми Харкова.
(РТАУ).

РЯТІВНИЦЯ

...Групу поранених бійців-десантників підбрала колгоспниця села Котове Долінського району. Серед них був і воїн сонячної Вірменії Андрій Наганосвич Бабян. Фашистам стало відомо, що партизани переходять десь у селі. Але де? Цього вони не знали. Обійшли, обшукали все село, але ніяких слідів не знайшли. Були вони і в хаті Олександри Андріївни Задорожної. Напрявивши на неї автомат, фашисти допитували:

— Де партизани? Снажеш — одержиш подяку від німецького командування і велику суму грошей. Не снажеш — будемо стріляти.

І для більшої переконливості показували на стволі автоматів.

— Нічого я не знаю, нічого в моїй хаті не було, — відповідала Олександра Андріївна.

Фашисти з тим і пішли, нічого не дізнавшись від жінки. А та, переконавшись, що гітлерівці поїхали у сусіднє село, спустила в ляхів драбину і добралась до поранених, які лежали замасковані в бадиллях кукурудзи. Дала бійцям молока, як могла, перев'язала рани.

Два місяці, ризикуючи своїм життям, колгоспниця доглядала за пораненими, годувала їх, ховала від фашистів. Не було продуктів харчування — просила у односельчан, ті приносили, хто що мав. Нічим було перев'язувати рани, — і з цього становища проста сільська трудівниця знаходила вихід. То старі простирала, пускала в діло, то у німцію за будь-яку ціну дістала нову білизну, а потім використувала її замість бинтів.

Там було до того часу, аж поки наші війська не звільнили село.

— Виписала я дорогих воїнів-визволителів з свого невеличкого госпіталю, і так причесало було на серці, що і я хоч у янійсь мірі допомогла у боротьбі з фашистами, — розповідала потім Олександра Андріївна.

А нещодавно з одним з врятованих нею бійців вона зустрілась — з Андрієм Наганосвичем Бабяном. Він спеціально приїздив у Котове, як він говорить, до своєї другої матері. І справді, вони, як мати і син, міцно обнялись, розцувались. Він її називав матір'ю, вона його — сином.

А син такий, що ним гордиться можна: на грудях — Золота Зірка Героя Радянського Союзу, ордени і медалі. Бабян розповів про те, що він після лікування в «домашньому госпіталі» Олександри Андріївни пішов до лав Радянської Армії, воював до повної перемоги над ворогом.

— В тому, що я залишився живим, — сказав гість з Вірменії, — і ваша заслуга, дорога Олександро Андріївно.

Зараз Бабян живе в Єревані. Після того, як він побував у Котовому, стали на ім'я Олександри Задорожної регулярно надходити листи з Вірменії. Андрій Наганосвич у своїх листах називав матері розповідає про життя Єревана, про свою роботу, ще і ще раз дякує їй за те, що вона в ті важкі роки боротьби з ворогом врятувала його від смерті.

І. ВАШУК.

На фото вгорі: бетонниця, комсомолка ЛІЛІЯ ТАРАНЕНКО. Вона споруджувала завод і залишилась працювати на ньому. Внизу — загальний вигляд Лелеківського асфальто-бетонного заводу.

Фото В. КОВІКА.

350 ТОНН асфальту й бетону щодоби видаватиме Лелеківський завод. Стає до ладу його друга черга. Перша, потужністю 200 тонн продукції за добу, ввійшла в дію у червні минулого року. За час, що минув відтоді, зироблено 28 тисяч тонн асфальту.

Завод належить Кіровоградському пересувному шляхобудівельному управлінню обліжжолгоспшляхбуду. Його продукція йде на будівництво міжжолгоспних посадочних майданчиків для літаків сільськогосподарської авіації, споруд-

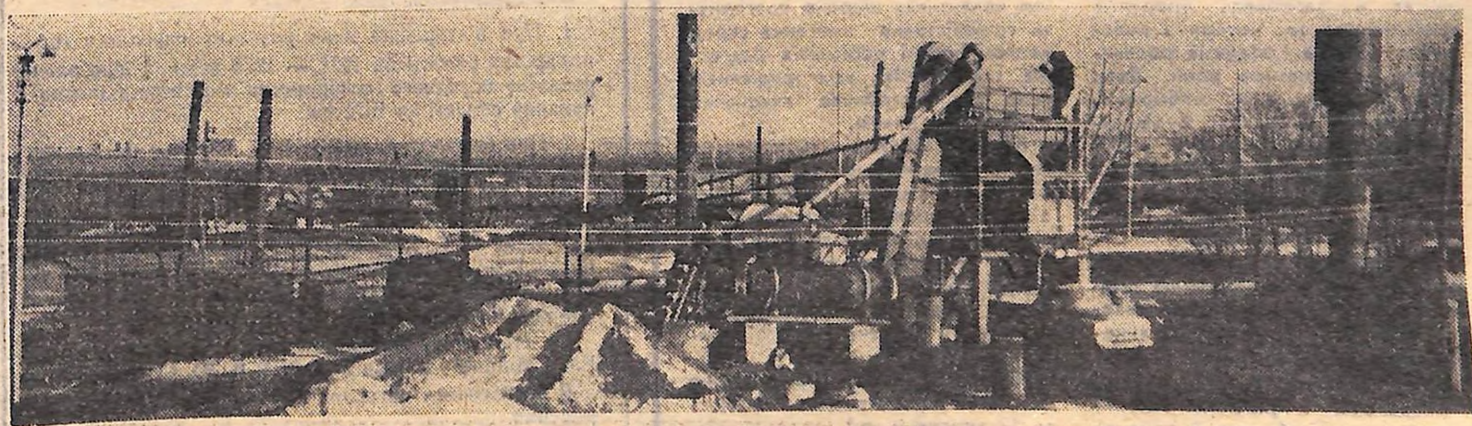
ження шляхів, асфальтування господарських територій. В Кіровоградському районі цього року стали до ладу три посадочних майданчики, в колгоспах імені Горького, «Заповіт Леніна» прокладено під'їзні шляхи й заасфальтовано двори тваринницьких комплексів. Те ж саме зроблено в колгоспі «Зоря комунізму» Новоархангельського району.

Шляхозники з нетерпінням чекали введення в дію другої черги заводу. Знаючи це, відаючи, наскільки погрібен матеріал для твердого покриття шляхів, поспішали й будівельники. Майстер Володимир Кахно і бетонниця Ольга Бугрик, виконав Микола Мосейко і муляр Сергій Щорба — всі однаково старалися, щоб завершити перший рік нової п'ятирічки пуском на повну потужність нового заводу. У змаганні народжувалась ініціатива, додавалось нових сил.

Будівельникам невідомою працею відповідали шляховики. Відзначались колективи й окремі виробничники. Особливої шани здобула бригада комуніста Миколи Гайдаша, яка проклала не один кілометр під'їзних шляхів.

М. Кіровоград.

І. ЧОРНОГОРЕЦЬ.

...І
РОЗСТЕЛЯТЬСЯ
АСФАЛЬТОВІ
ДОРОГИ

ЗУСТРІЧ З ПИСЬМЕННИКОМ-ЗЕМЛЯКОМ

ВІЧ - НА - ВІЧ
ЗІ СВОЇМИ ГЕРОЯМИ

— Скажіть, будь ласка, хто першим винайшов ракету? — таким було запитання письменника-земляка Сергія Петровича Плачинди до учнів Коробчинської середньої школи, які зібралися в Будинку культури на чергове засідання клубу кмітливих і винахідливих (ККВ). Вони запросили до себе в гості Сергія Петровича, який в минулому році був учасником Тижня української радянської літератури на Кіровоградщині.

— Оскільки я також беру участь у роботі «ККВ», — сказав письменник, — то дозвольте відповісти самому на це питання, поставивши до свого активу очко. Отже, першими винайшли ракету запорізькі козаки, яку й застосували в бою проти Мелік-Гірея в 1516 році.

Далі Сергій Петрович детально розповів учням про історію виникнення ракет, конструйованих пізніше учасником Вітчизняної війни 1812 року капітаном Засядьком, який намагався розгадати секрет створення ступінчатих ракет запорізьких козаків, сам багато зробив у галузі ракетобудування. Від перших літаків до балістичних ракет Сергія Павловича Корольова — на цьому письменник зосередив увагу учнів, учителів, колгоспників, які з великою

цікавістю слухали його розповідь.

С. П. Плачинда розповів про роботу над своїми творами — тими, що вже вийшли у світ і над якими нині працює. Так, нещодавно на полицях книжкових магазинів з'явилася його книга «Ніч перед стартом», що відкривається повістю про двічі Героя Соціалістичної Праці академіка Сергія Павловича Корольова. Це завдяки його титанічній праці зореліт з Юрієм Олексійовичем Гагаріном на борту вперше в світі вийшов у космос, подолавши тяжіння Землі.

Слід сказати, що Сергій Петрович Плачинда, відвідавши Новомиргородщину минулого року під час Тижня літератури, намітив собі чимало тем для майбутніх творів. І нині, вірний своєму слову, яке давав хліборобам — він приїхав писати про них і для них. Так, зокрема, він познайомився з сім'єю Миколи Павловича Каптінара, а напередодні мав цікаві зустрічі з колгоспниками колгоспу імені Чкалова, його головою Василем Никифоровичем Бориском, депутатом Верховної Ради Української РСР, Героєм Соціалістичної Праці.

Віктор ШУЛЬГА, громадський кореспондент «Молодого комунара».

В ці дні в приміщенні обласної філармонії проходять концерти заслужених артистів УРСР Ю. Тимошенка і Ю. Березіна. Їх виступи користуються великим успіхом у глядачів Кіровограда.

На фото: вишукано співає Юлія Пашковська, праворуч — Ю. Тимошенко і Ю. Березін на сцені.

Фото В. КОВПАКА.

Мелодії
„Мелодії“

Фірма «Мелодія» випускає художні, громадсько-політичні, дитячі видання пластинок.

Багато цінних грамзаписів представлено в плані 1972 року. Спеціальний розділ присвячується 50-річчю СРСР. Сюди входять, зокрема, нове видання промов В. І. Леніна, спогади про нього, Велику серію являтимуть ювілейні цинки, присвячені досягненням союзних і автономних республік. Вийдуть нові пластинки з піснями про робітничий клас, трудівників села, воїнів Радянської Армії.

Як і раніше, велика увага приділяється виданню кращих творів вітчизняної і світової музичної класики, сучасних авторів. Вслід

за цинками «Всі романи Чайковського» намічається випуск романсів і пісень М. Глінки, А. Бородіна, С. Прокоф'єва. Будуть випущені стереофонічні записи опер у виконанні артистів Великого театру СРСР. Серія пластинок познайомить радянських слухачів з музикою народів В'єтнаму, Монголії, Індії, арабських країн.

«Мелодія» приступила до випуску нової серії «Бесіди про мистецтво». Своїм творчим досвідом поділяться із слухачами Ю. Завадський, С. Образцов, Г. Товстоногов, та інші майстри радянської культури.

(ТАРС).

Розповіді про комуністів

1

Йшов степом по свіжозраній ріллі, що, здавалося йому, пахла того весняного ранку духмяним бузком чи то чебрецем, яким мати заквітчувала на трійцю всеняку хату, ніс повну голову цікавих задумів і мрій, а в руках — дерев'яний чехол з студентськими пожитками. Та чим ближчало село, все більше хвилювався. Може, поспішив? Може, поки не пізно, вернутися до Одеси?

І зразу ж дорікав собі: «А нягаву Гіпократа пам'ятася? Перед викладачами, вірними друзями записався присвятити себе розвиткові охорони здоров'я радянського села. Бо ти, мабуть, краще інших вловлюєш пульс його життя. Бо тут, поруч Добрянки, згубив на панський ниві здоров'я батько, тут вмирали од різних хвороб сотні людей, топлячи світлі надії в залепненнях знахарок і шептук. Чуєш, вмирали. А ти — лікар. І все те говорив перед державною комісією не задля слави, Феодосію...»

Він міцніше зашнуровав пошовшені черевики і вийшов на битий шлях. Десь через годину випускник Одеського медичного інституту комсомолець Феодосій Гетьманець стояв уже посеред маленької хатини, яка йменувалася сільською лікарнею, хоча тут, окрім підхемелькуватого фельдшера Максима Рубцова, вдень з вогнем було не найти бодай примітивних медичних інструментів, не кажучи про ліки.

Старий завідувач передав новому ключі, печатку, кілька градусників. На тому й розпрощалися.

Феодосій зачинив за ним двері, глянув крізь вікно, — за брунькуючими садками дограв останній день квітня 1929 року.

А село тієї пори жило неспокоєм. Ластівкою шугала по Добрянці одна вістка за другою.

— То ви чули? Більшовики ніби комунолю хочуть організувати, тобто, всіх і все до одного котла...
А Феодосій (він тоді деякий час очолював комсомольський осередок в селі) не втримався: «Якщо не тишається в політиці, то не базінай. Партия Леніна взяла курс на створення колективних господарств. Це, щоб ми тивних господарств. Це, щоб земля густо плекати, щоб наша Країна Рад наймогутнішою була. І ворог боявся її чи-

пати. А ти зі своєї давниці дивився».

І загули, немов рій у вулику, добрянці, і пішли суди-пересуди. Та кожен оглядається, аби, як напуть, на слизке не сичити: хтозна чия ще візьме.

Курнули Давидови й Чеплі аж бісяться від злості.

— Нехай тільки спробують, — сичать. — Нехай... Нігтями сволоту передумимо, мов вошей. І того зеленого доктора. Вони навіть план було склали, як його прибити, бо став їм Феодосій попере горла.

Травневої ночі, коли Гетьманець вертає додому, тремляв враз прорізали два постріли, і тут же сконали за річкою.

Схвилюваний, він забіг до кімнати і острів від несподіванки: у розбите вікно тгнулась яблуня, а на столі, замість

2

У ГОДИНИ фашистського лихоліття проситься на фронт, бо хоче принести якомога більше користі, та його залишають в тилу, довіряють очолити Урлейську лікарню, що в Пензенській області. З дружиною колективом молодий фахівець розгортає велику лікарську й громадсько-політичну роботу.

Лозунг «Фронту — вся наша допомога!», що висів на дверях райлікарні, став лозунгом життя не тільки головного лікаря чи медперсоналу, а всіх мешканців Урлейська. З вірним другом-помічником дружиною Марією Миколаївною Гетьманець передає у фонд оборони країни на будівництво бойового літака 300 тисяч заощадже-

що ви не спочиваєте на трафаретах, а шукаєте нового, свіжого, кращого».

Так, він і не думав спочивати. Щойно наші війська очистили від гітлерівців згорьовану землю Кіровоградщини, а Феодосій Деомидович вже господарював у Добрянці, піднімав старих й малих на відбудову колгоспу, рідної лікарні. Днював і ночував біля неї, радіючи, як матір немовляті, появі нового корпусу, нового деревця, котрі посадив хтось із хворих.

У 1948-у Добрянська дільнична лікарня була визнана кращою серед сільських лікарень республіки, а її завідувачу присвоєно звання заслуженого лікаря Української РСР.

Вічно неспокійні сні, незірішені справи, телефонні дзвінки,

однісінька криниця. Правда, з часом колгосп імені Зайкова ського та імені Чкалова артезіанські колодязі вибурували. Якби труби, то й водозбірні колонки можна було підвести в кожен двір. Але ж де їх взяти?

І лікар їде в Москву, стрічається з Анастасом Івановичем Мікояном, який був тоді Головою Президії Верховної Ради СРСР. Анастас Іванович уважно вислухав Гетьманця, подякував за чесну службу, і в допомозі, звичайно, не відмовив.

А то янось пішов Феодосій Деомидович на комсомольські збори. Молоді виробничники, підсумовуючи зроблене, критикували комітет за пасивність в справі організації дозвілля. Тоді ж Галина Зірова — краща телатниця району — висловила думку, що пора, мовляв, добрянцям мати новий клуб. Ген у сусідів який класень!

Народний обранець зауважив про себе: «Слушний докір правлінням».

І вже не міг зачекати до ранку. Пішов таки до колгоспного ватажка В. І. Луданова й виклав усе по порядку. Але Володимир Іванович заперечував.

Тоді питання винесли на партійні збори. І голова відступив. Боротьба за мир став священним обов'язком Ф. Д. Гетьманця. Лише в повсякденні роки він передав у фонд миру майже шість тисяч заощаджених карбованців. Приклад Ф. Д. Гетьманця наслідують десятки жителів району. В цьому році вільшанці здали у фонд миру 3900 карбованців.

— У кожного з нас є хліб, є й до хліба, — каже. — А десь війни, голод, розруха, десь дитина втрачає матір, батька, десь матір просить рятунку...

І Феодосій Деомидович знову радів: «Нам ніхто не страшний, якщо ми разом...».

Цю думку сільський лікар продовжив на ювілейній сесії Українського республіканського комітету захисту миру, присвяченій 100-річчю з дня народження Володимира Ілліча Леніна, де Феодосію Деомидовичу була вручена золота медаль «Борцю за мир» та почесний жетон «Радянський фонд миру».

З такими помислами він по-всьякчас.

Віктор ВОВЧЕНКО, слухач ВПШ при ЦК КП України, с. Добрянка, Вільшанського району.

Візьміть мої роки...

скатертини, лежала каменюка й аркуш паперу. «Ід' по-доброму на Одесу, а то вивеземо», — падали в різні сторони каркулі.

Але він не поїхав. Не відступив. Разом з сільськими активістами — Степаном Головом, Іваном Лудановим, Андрієм Вороною, Микитою Кривенком створюють перше колективне господарство. Молодого сільського лікаря обирають до складу правління колгоспу. І він поряд зі своїми справами (як не важко доводилось, а через рік у селі відкрилася нова дільнична лікарня на 70 ліжок, з амбулаторією, фізіотерапевтичним, стоматологічним відділеннями) допомагає громаді. Треба засівати ниву — засівав, проривати цукристі — брав сапу і трудився поруч з жінками, поліпшувачи водночас санітарно-освітню і профілактичну роботу. А ввечері в сільбуді одностельці слухали його лекцію.

Діяльність прагматично-хірурга цікавляться вчені. Гетьманця запрошують у великі й малі міста, але Феодосій Деомидович зостається вірний своїй ил'яві.

них карбованців, а ще 300 тисяч збирає серед колективу.

Він вносить пропозицію організувати для дітей фронтовиків ясла, котрі б утримувалися за рахунок допоміжного господарства лікарні. І цей почин схвалюють райкомівці.

За самовіддану працю, активну допомогу Радянській Армії Ф. Д. Гетьманець одержав чотири особистих подяки від Верховного Головнокомандуючого, партія й уряд нагородили його орденом Леніна.

3

ЙОГО дуже любив і цінував перший нарком охорони здоров'я, один з соратників Володимира Ілліча Леніна М. О. Семашко.

В 1944 році Микола Олександрович писав: «Дорогий Феодосію Деомидовичу! Приємно було читати про вашу велику роботу в тих сільських лікарських дільницях, де вам доводилось працювати. І ще приємніше було читати про свіжість вашої думки, про те,

виклики, прохання... І Феодосій Деомидович їде. Бо велить йому так совість комуніста.

— Янось, — пригадує, — телефонують із Осичок, що за нілометрів п'ятнадцять. У трубі благальний голос: «Приїздіть, жінка Івана Лисенка при смерті». Хутенько накинув конух, запряг Бурчина в сани, та й поїхав на простець. По дорозі річку треба було переїздити, а я не забачив ополонки. От і вскопав. Ледає виплентався з криниці води. Знайшов хату Лисенків. Весь обмерзлий, заходжу до кімнати. Глянувши на жінку: треба негайно робити операцію. А в самого голова обертом їде, морозить. Кажу про своє вагітність її чоловікові, а той і слухати не хоче. Вп'явся в мене очима й нагадує: «Рятуйте, докторе, Марію, рятуйте скоріше, бо тільки й спасіння, що ви». Самі розумієте — відступати було нікуди...

А Феодосій Деомидович — не знає себе без цього, вболіваючи за справи громадські. І не лише тому, що він чверть століття — беззмінний депутат обласної та районної Рад депутатів трудящих. Просто до всього має діло, за все він в одвіті.

Розповідають, що довгий час на ціле село була тільки одна

ПРОГУЛЯНКА по вазах старої фортеці Єлизавети завжди навіває думки про старовину, про історію, контраст їх із сучасними силуетами Черемушом. Спускається із останнього нащипу — і ти біля чітких горизонталей багатоповислої вулиці Глінки. Ось обласна друкарня. З її двору несе запахом свіжого паперу та фарби, який зовсім стирає пахощі чорнозему.

Якось я зацікавився історією друкарської справи в Росії. Яким же було здивування, коли виявилось, що по-

В. ЧЕРНЕЦЬКИЙ

«ПЕЧАТАНА... В КРЕПОСТИ СВЯТЫЯ ЕЛИСАВЕТЫ»

РІК ЗАСНУВАННЯ
ДРУКАРНІ — 1764

ліграфія та земляні стіни фортеці перебувають у родинному зв'язку!

Для цього довелося прочитати чимало книг, перегорнути безліч архівних матеріалів, вишукуючи у закручених писарських зворотах донесень та відомостей крихти фактів про виникнення та розвиток книгодрукування.

В Росії, як відомо, перша друкарня була заснована в 1564 році Іваном Федоровим в Москві, а через дев'ять років (1573 р.) з'являється і друкарня на Україні. Шрифт тодішніх друкарень був кириличним, тобто церковнослов'янським, створеним на основі літер рукописного кириличного півуставу. Цим шрифтом друкували переважно богослужбові книги. У продукції друкарень в міру наближення до XVIII ст. збільшується питома вага світських видань, тематика друкованих книг дедалі більше звільняється від культового впливу.

В епоху Петра I світські науки, суспільне життя, держава внаслідок його сміливих реформ переживали епоху бурхливого піднесення. В зв'язку з цим виникла нагальна потреба в різкому розмежуванні світського і церковного письменства, необхідність дати простір для розвитку світської науки і культури.

Внаслідок проведеної Петром I у 1708 р. реформи друкованого кириличного півуставу було створено на його основі гражданський шрифт,

або «гражданку», що являє собою спрощену систему накреслення літер алфавіту. Цей шрифт і ліг в основу алфавіту російської мови, а трохи згодом з деякими незначними змінами — і української мови.

Гражданським шрифтом після алфавітної реформи Петра I стали друкувати лише світську літературу, а старий кириличний алфавіт використовували для друкування церковно-службових і релігійних книг. У першій половині XVIII ст. в Росії осередками гражданського книгодрукування були Москва і Петербург. Пізніше, у другій половині XVIII ст. воно проникло в провінцію і, зокрема, на Україну. Надзвичайний інтерес має той факт, що перша гражданська друкарня на Україні була заснована в 1764 році в Єлизаветграді при штабі канцелярії Новоросійської губернії, який знаходився у кріпості святої Єлизавети.

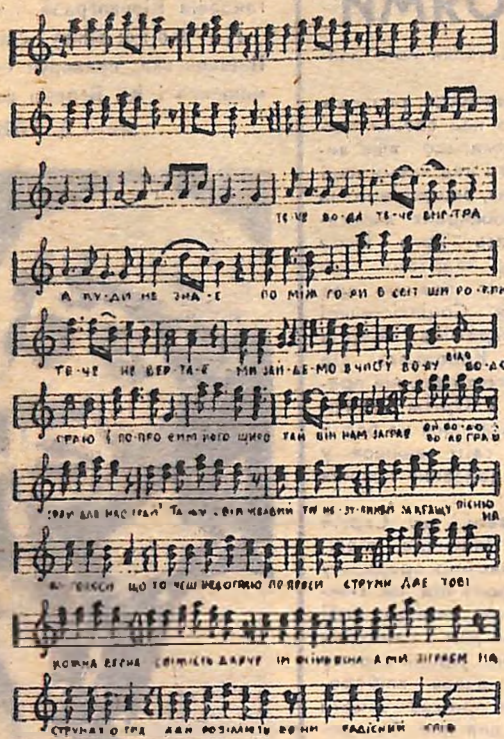
При утворенні Новоросійської губернії генерал-губернатор А. П. Мельгунов викопотав перед сенатом включення друкарні в штат своєї канцелярії. Сам Мельгунов декілька років служив у Петербурзі у першому кадетському корпусі, звідки був переведений на пост Новоросійського генерал-губернатора. Ще під час служби у столиці він брав діяльну участь у створенні друкарні при кадетському корпусі. Вона була відкрита у 1757 р. Одержавши дозвіл про заснування друкарні в Єлизаветграді, Мельгунов звертається в сенат, щоб було дано розпорядження начальству кадетського корпусу про виділення необхідного обладнання і матеріалів для влаштування друкарні у фортеці святої Єлизавети.

З приводу цього в указі сенату зазначалося: «...наказано в Новоросійській губернії заснувати друкарню, того для правительствующий сенат просив, щоб дозволено було для тиснення книг з кадетського шляхетного сухопутного корпусу один верстат і складальника одного, батирника двох і учнів, одного пунсонщика і одного словолитника, з приналежними до того літерами відпустити за рахунок визначений на ту губернію суму...». На підставі цього наказу директор корпусу видав розпорядження відпустити друкарський верстат з належними до нього шрифтами, а з майстрових людей — одного тередорника і одного батирника з «новоопределенных».

У Петербург з Єлизаветграда для прийому друкарського обладнання та виділених друкарів був посланий поручик Людвиг Греч. Зберігся рапорт завідувача друкарнею кадетського корпусу майора Е. Харламова своєму начальству про передачу друкарського верстата і майстрових присланому поручику Гречу. До рапорту був доданий реєстр обладнання друкарні.

(Закінчення в наступному номері).

НА ЗАМОВЛЕННЯ
НАШИХ
ЧИТАЧІВ

ВОДОГРАЙ

Слова і музика В. ІВАСЮКА.

Надія Олексієнко з Кіровограда, Меланка Пилипенко з села Нерубайки Новоархангельського району та багато інших наших читачів просять надрукувати пісню «Водограй». Виконуємо ваше замовлення, друзі.

Тече вода, тече бистра,
А куди — не знає,
Поміж гори, в світ широкий
Тече — не пертає.
Ми зайдемо в чисту воду
Біля водограю
І попросім його щиро,
Хай він нам зіграє.

Приспів:
Ой водо, водограй!
Грай для нас, грай...
Танок свій жвавий ти
Не зупиняй.
За кращу пісню на всі голоси,
Що хочеш, водограю, попроси,
Струни дає тобі кожна весна,
Світлість дарує їм осінь ясна,
А ми зіграєм на струнах отих,
Хай розлілеть вони радісний спів.

Ти зроби мені із крапель
Зоряне намисто.
Краще я зберу джерела,
Зроблю з них шматки.
Щоб тобі, дівчино мила,
Вони красно грали.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
ПОНЕДІЛОК, 20 ГРУДНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00
— Телевізії. (К). 11.10 —
Художній фільм «Золотий
годинник». (К). 17.10 — На-
селенню про цивільну обо-
рому. (Кіровоград). 17.40 —
Телевізії. (К). 18.00 — Теле-
фільм. (Кіровоград). 18.15 —
Концерт. (Кіровоград). 19.00 —
Програма «Час». (М). 20.00 — Кольорове те-
лебачення. Міжнародний
хокейний турнір на приз

газети «Известия» Шве-
ція — СРСР. В перерві
передачі «Все про спорт-
лото» і «Від понеділка до
понеділка». (М). 22.30 —
Концерт органної музики.
(Одеса). 23.10 — Телеві-
зії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 11.00
— Телевізії. (К). 11.10 —
Художній фільм «Золотий
годинник». (К). 16.55 — Но-
вини. (М). 17.05 — «І ви-
ростуть міста». (М). 17.35 —
Для школярів «Вогни-
ще». (М). 18.00 — Новини.
(М). 18.10 — «Сім днів за-
воду ДПЗ-1». (М). 18.25 —
Телефільм «Незвичайне
оповідання». (К). 19.10 —
Художній фільм «Золотий
годинник». (М). 20.30 —
«На добраніч, діти!» (К).
20.45 — Народний телеуні-
верситет. (К).

ВІТРОК, 21 ГРУДНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05
— Новини. (М). 10.15 —
Для школярів «Тасмания
сонячної корони». (М). 10.45 —
Кольорове телебачення
Художній фільм «Вілий
маляр». (М). 11.55 — Му-
зичний мис. (М). 12.25 —
«Кроки п'ятиріччя» (Сверд-
ловськ). 12.55 — Телевізії.
(К). 16.55 — Телекран по-
шани». (Львів). 17.40 — Те-
левізії. (К). 18.00 — Теле-
фільм. (Кіровоград). 18.15 —
Хроніка тижня. (Кірово-
град). 18.25 — Оголошення.
(Кіровоград). 18.30 — Ле-
нінський університет міль-
йонів. (М). 19.00 — Фільми-
лауреати IV Всесоюзного
фестивалю телевізійних
фільмів. Художній фільм
«Глечик». (М). 19.30 — Ко-
льорове телебачення. Між-
народна товариська зустріч
з хорея, СРСР — ЧССР.
21.45 — Програма «Час».
(М). 22.15 — «Сторінки
творчості О. Фадеева». До
70-річчя з дня народження
письменника. (М). 23.15 —
Телевізії. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.45
— «Сім днів заводу ДПЗ-1».
(М). 18.00 — Новини. (М).
18.10 — Кольорове телеба-
чення. Мультфільм. (М).
18.20 — «Колорит». (До-
нецьк). 19.10 — Телефільм
«Чуйські бувалиці». (К).
19.30 — Я. Баш — «Дніпро-
ві зорі». Вистава Запорізь-
кого театру ім. М. Шорса.
(Запоріжжя). В перерві —
«На добраніч, діти!». (К).

Т. в. о. редактора А. КРЯТЕНКО.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ
УЧИЛИЩЕ № 8

оголошує набір учнів

НА 1971 — 72 НАВЧАЛЬНИЙ РІК.

Училище готує для промислових підприємств та організацій міста і області кваліфікованих робітників з числа юнаків і дівчат, що мають освіту 8—9 класів або середню.

ПРИЙОМ ПРОВОДИТЬСЯ З ТАКИХ
СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ З ОСВІТОЮ:

8 — 9 класів, навчання 2 роки:
— електромонтери по монтажу і ремонту промис-
лових установок;
— слюсарі-монтажники промислового обладнання і
металоінструментів;
— слюсарі по ремонту автотранспорту.
Освіта 10 — 11 класів, навчання 1 рік:
— слюсарі-автомонтажники;
— продавці продуктових товарів.
Іногородні забезпечуються гуртожитком.
При училищі працює їдальня.
Заява про прийом до училища подається на ім'я
директора училища із зазначенням обраної вступним
ком спеціальності.
До заяви додаються: свідоцтво за 8 класів або
атестат про закінчення середньої школи, свідоцтво
про народження, довідку з місця проживання, п'ять
фотокарток (розміром 3x4), гарантійна збірка зі шко-
ли, медична довідка.
Адреса училища: м. Олександрія, площа Кірова, 18,
ПТУ № 8.

ДИРЕКЦІЯ.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-
ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 7

оголошує прийом учнів

на такі спеціальності:

малярів, штукатурів, арматурників, електрозварни-
ків, ізолювальників по гідроізоляції, малярів-штукату-
рів, монтажників конструкцій — мулярів, монтажників
конструкцій — електрозварників, облицювальників-плі-
ткарів-мозаїстів, теслярів, столярів-теслярів, слюса-
рів-трубопроводників, слюсарів будівельних, трубоук-
ладників, мулярів, слюсарів-монтажників по загально-
монтажним роботам і обладнанню загального призначення.

До училища приймаються демобілізовані воїни,
незалежно від року служби в армії, які навчатимуть-
ся по скороченій програмі і одержуватимуть сти-
пендію 75 карбованців на місяць.

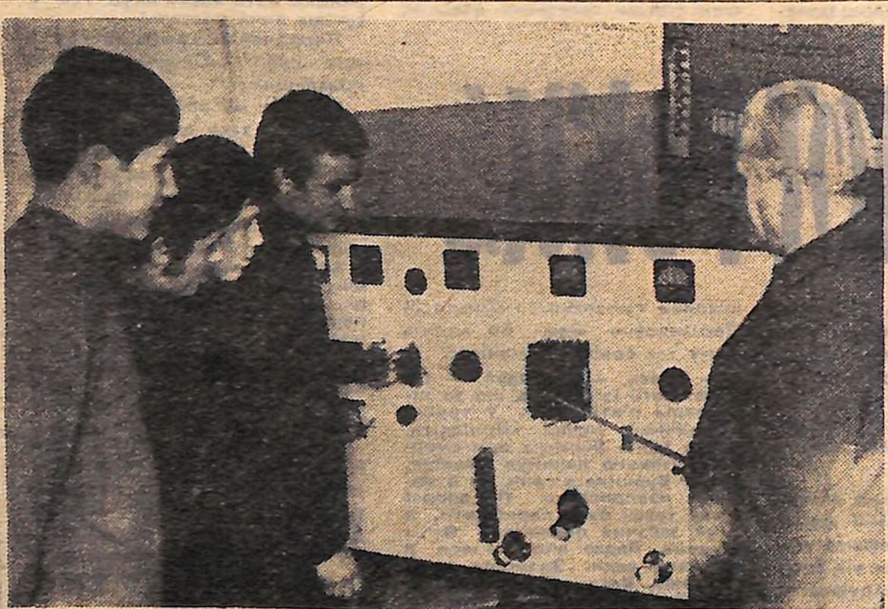
До училища приймаються також юнаки і дівчата з
освітою 8—10 класів віком 15 років і старші, які на-
вчатимуться 1—2 роки і знаходитимуться на повному
державному забезпеченні. Всі учні забезпечуються
гуртожитком.

Під час проходження практики учні одержують
33 проценти заробітку. При бажанні учні можуть
відвідувати загальноосвітню школу.

Початок занять: 1 січня, 1 лютого, 1 березня 1972
року, а також в міру комплектації груп.
Вступники подають документи: заяву на ім'я ди-
ректора, автобіографію, паспорт або свідоцтво про
народження, документ про освіту, довідку з місця
проживання, характеристику, чотири фотокартки роз-
міром 3x4 см.

Документи приймаються в канцелярії училища.
Адреса училища: м. Олександрія, Кіровоградської
області, селище Перемога, вулиця Нагорна.
Ізати автобусом «А» до зупинки «Ідальня».

АДМІНІСТРАЦІЯ.

Кіровоградський морський клуб. До юнаків, що незабаром стануть військовими моряками, прийшов капітан другого рангу у відставці, учасник оборони Одеси і Севастополя Олександр Дем'янович Свиридов. Триває розмова про бойову техніку, мужність і героїзм радянських воїнів в роки Великої Вітчизняної війни. На знімку: допризовники Василь Белаш, Микола Пишченко, Анатолій Се-
вастінов та Сергій Куц вивчають роботу корабельних автоматичних військових.

Фото Г. ТОЛКА.

Наша адреса і телефони

310050 ГСП, Кіровоград, 50, вул. Луначарського, 30.
Телефони: відповідального секретаря та відділу ком-
сомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, від-
ділу пісень і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОП КОМУНАР», орган Кіровоградського
обласного ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.